

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **CRYTEX, s. r. o.**, se sídlem Spojovací 377, Strančice, zastoupeného JUDr. Filipem Princem, advokátem se sídlem Na Vrstvách 827/11, Praha 4, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Praze,** se sídlem Žitná 12, Praha 2, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 10. 2009, č. j. 5914/09-1300-204964, 5915/09-1300-204964, 5916/09-1300-204964, 5917/09-1300-204964, 5918/09-1300-204964, 5919/09-1300-204964, 5920/09-1300-204964, 5921/09-1300-204964, 5922/09-1300-204964, a ze dne 23. 10. 2009, č. j. 4305/09-1200-203424, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 4. 2012, č. j. 11 Af 71/2011 - 161,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 4. 2012, č. j. 11 Af 71/2011 - 161, **se zrušuje**.

II. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne ze dne 26. 10. 2009, č. j. 5914/09-1300-204964, 5915/09-1300-204964, 5916/09-1300-204964, 5917/09-1300-204964, 5918/09-1300-204964, 5919/09-1300-204964, 5920/09-1300-204964, 5921/09-1300-204964, 5922/09-1300-204964, a ze dne 23. 10. 2009, č. j. 4305/09-1200-203424, a platební výměry Finančního úřadu v Říčanech ze dne 12. 12. 2008, č. j. 128867/08/059912201119, 128868/08/059912201119, 128869/08/059912201119, 128870/08/059912201119, 128872/08/059912201119, 128874/08/059912201119, 128875/08/059912201119, 128876/08/059912201119, 128877/08/059912201119 a 128880/08/059912201119, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit stěžovateli na nákladech řízení částku 26 700 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku městského soudu, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti výše specifikovaným rozhodnutím žalovaného. Těmito rozhodnutími žalovaný zamítl stěžovatelovo odvolání proti platebním výměrům na úroky z prodlení na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2006 až květen 2007 a srpen, říjen a prosinec 2007,

vydaným Finančním úřadem v Říčanech dne 12. 12. 2008, pod č. j. 128867/08/059912201119, 128868/08/059912201119, 128869/08/059912201119, 128870/08/059912201119, 128872/08/059912201119, 128874/08/059912201119, 128875/08/059912201119, 128876/08/059912201119, 128877/08/059912201119, a platebnímu výměru na úrok z prodlení na dani z příjmu právnických osob za zdaňovací období roku 2006, vydanému týmž správcem daně dne 12. 12. 2008, pod č. j. 128880/08/059912201119.

Napadený rozsudek městského soudu je v dané věci již druhým v pořadí. V prvním rozsudku (ze dne 16. 12. 2010, č. j. 11 Ca 393/2009 – 98) se městský soud zabýval otázkou zastoupení stěžovatele v době, kdy mu byly doručovány platební výměry na daň z příjmu právnických osob a na daň z přidané hodnoty za výše uvedená zdaňovací období. Soud posoudil především včasnost uplatnění žalobních námitek a dospěl k závěru, že pokud stěžovatel u ústního jednání poukázal na to, že byl v řízení před správcem daně zastoupen zmocněncem L. P., jednalo se o zcela nový žalobní bod, uplatněný však až po uplynutí lhůty pro podání žaloby; z tohoto důvodu se soud předmětnou námitkou věcně nezabýval. V rozsudku dále uvedl, že stěžovatel neunesl důkazní břemeno stran jeho zastoupení K. I. B. na základě plné moci ze dne 24. 9. 2007. K argumentaci stěžovatele ohledně obsahu zásilek adresovaných správci daně soud uvedl, že jejich hmotnost se nepatrně lišila, a poukázal rovněž na to, že porovnání se zásilkami z června, září a prosince 2008 a ze září 2009 nebylo relevantní, neboť tyto obsahovaly jiný formulář daňového přiznání. Rozsudek městského soudu byl ovšem Nejvyšším správním soudem zrušen rozsudkem ze dne 19. 10. 2011, č. j. 2 Afs 35/2011 – 127, a věc byla krajskému soudu vrácena k dalšímu řízení. Krajský soud byl Nejvyšším správním soudem zavázán k tomu, aby se věcně zabýval i námitkou zastoupení stěžovatele L. P. a přezkoumatelným způsobem se s ní vypořádal. Nejvyšší správní soud vytkl krajskému soudu rovněž to, že vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu a neučinil nic, z čeho by bylo možné spolehlivě zjistit hmotnost a tím pádem i možný obsah zásilky, jež měla obsahovat plnou moc pro K. B.

Městský soud v nyní napadeném rozsudku shledal žalobu stěžovatele nedůvodnou. Soud v dané věci nařídil dvě ústní jednání. Při jednání dne 14. 2. 2012 bylo provedeno vážení zásilky, jež údajně obsahovala plnou moc pro K. B., a to celkem pětkrát na třech různých vahách vždy tak, že byla nejprve zvážena pouze obálka s formulářem daňového přiznání a poté i s plnou mocí na listu papíru formátu A4. Na první váze byly zjištěny hodnoty 16 g (bez plné moci) a 20 g (s plnou mocí), na druhé váze byla zásilka zvážena třikrát a byly zjištěny hodnoty 15 g a 20 g, poté 16 g a 21 g a při třetím vážení 14 g a 19 g, při vážení na třetí váze byly zjištěny hodnoty 15 g a 20 g. Při jednání dne 24. 4. 2012 byl vyslechnut svědek L. P., jenž uvedl, že byl jednatelem stěžovatele zmocněn k přebírání pošty, že si však nepamatuje převzetí konkrétních zásilek, neboť měl úraz hlavy a trpí výpadky paměti. Svědek potvrdil, že plná moc ze dne 5. 9. 2005 obsahuje jeho podpis, uvedl však, že on sám ji finančnímu úřadu nezaslal. Městský soud si rovněž vyžádal vyjádření Finančního úřadu v Říčanech, z něhož vyplynulo, že otisk razítka, jímž je označena fotokopie plné moci ze dne 5. 9. 2005, předložená stěžovatelem jako důkaz jejího doručení finančnímu úřadu, neodpovídá razítku podatelny finančního úřadu, nýbrž razítku jeho vyměřovacího oddělení, které bylo používáno pouze v době před uplynutím lhůty pro podání daňového přiznání k dani z příjmu za rok 2004. Po jejím uplynutí, tedy v době, kdy měla být předmětná plná moc správci daně doručena, již nebylo možné

písemnosti podávat přímo u pracovníků vyměřovacího oddělení, ale pouze na podatelně. Fotokopie plné moci ze dne 5. 9. 2005 by tak musela být opatřena razítkem podatelny. Důkaz výslechem K. B. soud neprovedl pro nadbytečnost, neboť v otázce doručení jí udělené plné moci správci daně považoval za podstatné zjištění hmotnosti předmětné zásilky, k čemuž by její výpověď nikterak nepřispěla; po zjištění, že jmenovaná žije v zahraničí, na jejím výslechu ostatně netrval žádný z účastníků. Podle městského soudu nebylo vážením prokázáno, že by zásilka, jež měla dle tvrzení stěžovatele obsahovat plnou moc pro K. B., obsahovala vedle daňového přiznání další listinu. Skutečnost, že na zásilce bylo vyznačeno, že plnou moc obsahuje, ani tvrzení stěžovatele, že v dalších zásilkách shodné hmotnosti byly rovněž přiloženy další dokumenty, konkrétně souhrnná hlášení k DPH a výpověď plné moci pro Mgr. H. K., na tomto závěru nic nemění. Pokud jde o tvrzené doručení plné moci pro L. P. správci daně, městský soud hodnotil výpověď jmenovaného jako nevěrohodnou a neprůkaznou, vzal v úvahu vyjádření finančního úřadu a dospěl k závěru, že se ani v tomto případě stěžovateli nepodařilo jeho tvrzení prokázat.

Stěžovatel v kasační stížnosti nesouhlasí se závěrem městského soudu, že se mu nepodařilo prokázat doručení plných mocí pro K. B. a L. P. správci daně. Podle jeho názoru zjištění soudu o hmotnosti zásilky naopak potvrzují jeho tvrzení, že tato zásilka obsahovala kromě daňového přiznání k DPH i plnou moc. Podle údaje České pošty vážila zásilka 18 g, zatímco při vážení během ústního jednání činila hmotnost obálky s formulářem daňového přiznání pouhých 15, respektive 16 g. Hmotnost předmětné zásilky byla navíc shodná s hmotností jiných zásilek doručených správci daně, jež rovněž obsahovaly další písemnosti, konkrétně souhrnná hlášení k DPH a výpověď plné moci pro Mgr. H. K. Pokud jde o plnou moc pro L. P., stěžovatel namítá, že z výpovědi jmenovaného jasně vyplynulo, že byl stěžovatelem zmocněn k přebírání poštovních zásilek, a že na plné moci, jejíž fotokopie byla městskému soudu předložena při jednání, je jeho podpis. Tato listina je navíc opatřena otiskem razítka příslušného správce daně – Finančního úřadu v Říčanech. Podle názoru stěžovatele je vyloučeno, aby případné pochybení pracovníků finančního úřadu, spočívající v označení kopie doručené písemnosti nesprávným razítkem, šlo k tíži daňového subjektu. Z hlediska posouzení doručení plné moci je podstatné, že stěžovatel soudu předložil kopii opatřenou razítkem příslušného finančního úřadu, a nikoliv již to, zda se jedná o razítko jeho podatelny nebo jiného oddělení. Stěžovatel městskému soudu dále vytýká, že neprovedl výslech Mgr. H. K., která se mohla vyjádřit k četnosti zastupování stěžovatele v daňovém řízení.

Na základě shora uvedených důvodů stěžovatel navrhuje napadený rozsudek městského soudu zrušit a vrátit věc tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti nesouhlasí s názorem stěžovatele, že shodná váha všech zásilek, na něž stěžovatel v řízení před městským soudem a v kasační stížnosti poukázal, svědčí o tom, že by zásilka, v níž měla být plná moc pro K. B., obsahovala kromě daňového přiznání ještě další dokument. Hmotnost stěžovatelem uvedených zásilek byla totožná, protože všechny tyto zásilky obsahovaly pouze daňová přiznání. Souhrnná hlášení k DPH stěžovatel nebyl povinen předkládat, neboť v příslušných zdaňovacích obdobích neuskutečnil žádné obchody se subjekty z jiných členských států EU. Žalovaný je přesvědčen, že městský soud posoudil námitky uplatněné

v žalobě zcela správně a v souladu se zákonem, a z tohoto důvodu navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, stěžovatel je zastoupen advokátem a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Zdejší soud nicméně vážil, zda kasační stížnost není nepřípustná ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s ř. s."). Podle tohoto ustanovení je sice kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, avšak to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Mimo to logicky kasační stížnost může směřovat i proti vadám, jichž se soud dopustil v novém řízení, proti přezkoumatelnosti nového rozsudku nebo proti posouzení právní otázky, která předmětem kasačního přezkumu nebyla. Smyslem nepřípustnosti opakované kasační stížnosti je totiž pouze to, aby Nejvyšší správní soud opakovaně neposuzoval týž právní problém. Stěžovatel však nyní namítá i důvody, které nebyly předmětem posouzení kasačního soudu v předchozím řízení; kasační stížnost je tedy přípustná.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

Ze spisu zdejší soud zjistil následující relevantní skutečnosti.

Shora označenými platebními výměry ze dne 12. 12. 2008 byly stěžovateli předepsány úroky z prodlení na dani z přidané hodnoty a na dani z příjmu právnických osob za výše uvedená zdaňovací období. Stěžovatel napadl tato rozhodnutí odvoláním, v němž především namítl, že byl v průběhu celého řízení zastoupen zmocněncem, jenž byl mimo jiné oprávněn též k přebírání písemností od finančního úřadu. Veškeré písemnosti, jež byly doručovány přímo stěžovateli a nikoliv jeho zástupci, a které mu případně měly být doručeny fikcí, mu tak ve skutečnosti řádně doručeny nebyly. To se týká i platebních výměrů na daň z přidané hodnoty, respektive daň z příjmu právnických osob; stěžovatel proto nemohl být v prodlení s jejich placením. K odvolání přiložil kopii plné moci udělené K. B., kopii podacího lístku a dodejky k zásilce odeslané správci daně dne 24. 9. 2007, na které bylo uvedeno, že zásilka obsahuje přiznání k DPH za srpen 2007 a výše zmíněnou plnou moc. Rozhodnutími ze dne 23. a 26. 10. 2009 žalovaný jeho odvolání zamítl, neboť platební výměry na daň z přidané hodnoty a daň z příjmu právnických osob mu byly doručeny fikcí podle § 17 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád"). K otázce zastoupení stěžovatele žalovaný poznamenal, že v době doručování platebních výměrů neevidoval v příslušném spise žádnou plnou moc pro jeho zastupování v daném řízení. Listiny přiložené k odvolání samy o sobě neprokazovaly, že stěžovatel plnou moc správci daně skutečně zaslal. Předmětná zásilka obsahovala pouze daňové přiznání na tiskopise formátu A3 a vážila 18 g. Stejnou hmotnost měly i další zásilky doručené správci daně, které obsahovaly rovněž pouze daňová přiznání.

Stěžovatel v kasační stížnosti trvá na tom, že v daňovém řízení zmocnil nejprve L. P. a poté K. B. k přebírání písemností od finančního úřadu. Podstata sporu mezi

stěžovatelem a žalovaným, respektive správcem daně, spočívá v tom, zda posléze uvedenému byly doručeny plné moci udělené výše jmenovaným zmocněncům. Nejvyšší správní soud již ve svém předchozím rozsudku v této věci ze dne 19. 10. 2011, č. j. 2 Afs 35/2011 – 127, zdůraznil, že existence plné moci, a zejména její předložení správci daně, má pro posouzení věci podstatný význam. Podle § 17 odst. 7 daňového řádu, ve znění rozhodném v době doručování platebních výměrů, se v případě, kdy měl příjemce zástupce s neomezenou plnou mocí, písemnost doručovala pouze tomuto zástupci. Teprve je-li postaveno najisto, že platební výměry byly řádně doručeny, lze vážit správnost sdělení o úrocích z prodlení (§ 63 daňového řádu).

Nejvyšší správní soud připomíná, že důkazní břemeno stran doručení předmětných plných mocí finančnímu úřadu, respektive jejich předání k poštovní přepravě, leželo na stěžovateli. Přestože daňový řád účinný v rozhodné době neobsahuje výslovnou úpravu odpovědnosti za doručení konkrétní písemnosti správci daně, lze k výše uvedenému závěru dospět na základě logického dovozování. Daňový subjekt má totiž jako podatel možnost učinit potřebná opatření, aby mohl v budoucnu prokázat doručení určité zásilky finančnímu úřadu, zatímco správce daně jako adresát není schopen prokázat negativní skutečnost, tedy to, že mu určitá zásilka nebyla doručena (v obecné rovině viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2006, č. j. 3 Azs 35/2006 - 104, publ. pod č. 951/2006 Sb. NSS). Přitom platí, že předejít budoucím pochybnostem ohledně doručení konkrétní listiny lze zejména v případě jejího osobního předání pracovníkům podatelny finančního úřadu, kteří na požádání opatří fotokopii předložené listiny razítkem stvrzujícím její doručení (§ 21 odst. 7 věta první daňového řádu). U doručení poštou lze snadno prokázat předání zásilky k poštovní přepravě, nikoliv však již její konkrétní obsah.

V otázce zmocnění K. B. stěžovatel v odvolání proti platebním výměrům, v žalobě i v kasační stížnosti argumentuje tím, že na dodejce předmětné zásilky bylo vyznačeno, že obsahuje jak přiznání k DPH za srpen 2007, tak i plnou moc. Kromě toho poukazuje i na shodnou hmotnost této zásilky s jinými, jež měly rovněž obsahovat vedle daňových přiznání další písemnosti, konkrétně souhrnná hlášení k DPH.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu však tyto skutečnosti samy o sobě neprokazují, že zásilka plnou moc opravdu obsahovala. V případě popisu jejího obsahu na dodejce se totiž jedná o údaje uvedené samotným odesílatelem, jež nebyly kontrolovány zaměstnanci pošty. Nelze proto vyloučit, že stěžovatel do obálky nedopatřením vložil pouze formulář daňového přiznání, ačkoliv jeho úmyslem bylo zaslat správci daně i plnou moc. Význam srovnání hmotnosti zásilek pak byl zpochybněn tvrzením žalovaného, že souhrnná hlášení k DPH se podávají vždy jednou za čtvrtletí, a to pouze tehdy, byl-li v tomto období uskutečněn přeshraniční obchod v rámci EU, přičemž dle údajů uvedených v daňových přiznáních uskutečnil stěžovatel dovoz z jiného státu pouze v květnu 2007, takže byl povinen podat souhrnné hlášení pouze za druhé čtvrtletí roku 2007, tedy v červnu 2007 a nikoliv v dalších měsících téhož roku. Stěžovatel v reakci na toto prohlášení žalovaného výslovně uvedl, že přeshraniční obchody uskutečnil i v jiných měsících roku 2007, aniž by ale doložil, že souhrnná hlášení byla součástí zásilek, s nimiž srovnával hmotnost zásilky, jež měla obsahovat plnou moc pro K. B. Z těchto důvodů se jako nejspolehlivější způsob zjištění obsahu předmětné zásilky jevilo její zvážení soudem při jednání. Městský soud sice provedl vážení zásilky opakovaně a celkem na třech různých

váhách, výsledky vážení se však ve všech případech značně lišily od hmotnosti zásilky zjištěné na poště při jejím podání. Zatímco dle údaje pošty zásilka vážila 18 g, soudem zjištěná hmotnost obálky s daňovým přiznáním činila 14 až 16 g, byl-li do obálky vložen i další list papíru, vážila 19 až 21 g. Výsledek soudem provedeného vážení proto nebyl způsobilý potvrdit ani vyvrátit tvrzení stěžovatele, že součástí předmětné zásilky byla i plná moc.

Stěžovatel však současně poukazuje i na plnou moc udělenou L. P. v září 2005 a zdůrazňuje, že pokud nebylo akceptováno zmocnění K. B., měly být veškeré jemu určené písemnosti včetně platebních výměrů na DPH a daň z příjmu právnických osob doručovány zmocněnci L. P. Pro posouzení otázky, zda stěžovatel plnou moc pro L. P. správci daně řádně doručil, je rozhodující předložení její fotokopie opatřené razítkem správce daně. Předmětná listina není součástí spisu městského soudu; tato skutečnost však není překážkou posouzení věci zdejším soudem, protože svědek L. P. potvrdil, že nese jeho podpis, a Finanční úřad v Říčanech ve svém vyjádření nepopřel, že je na ní otištěno jím používané razítko. Předmětem sporu tak bylo pouze to, jaký význam má pro posouzení věci skutečnost, že nejde o razítko podatelny finančního úřadu, nýbrž jeho vyměřovacího oddělení. Nejvyšší správní soud se v této otázce plně ztotožňuje s názorem stěžovatele. Existence kopie plné moci opatřené otiskem úředního razítka, jež bylo správcem daně v rozhodné době prokazatelně používáno, byť nikoliv primárně k potvrzování přijetí podání daňových subjektů, lze považovat za dostatečný důkaz jejího doručení. Výše uvedená argumentace finančního úřadu, že v době údajného doručení plné moci bylo možné činit podání pouze na podatelně a nikoliv přímo u pracovníků vyměřovacího oddělení, pročež by její řádné doručení mohlo být potvrzeno jen razítkem podatelny, v dané věci nemůže obstát. Stěžovateli nemuselo být nic známo o zvyklostech správce daně ohledně používání razítek a vycházel z toho, že otisk jakéhokoliv úředního razítka na kopii plné moci bude v případě pochybností dostatečně průkazný. Případné použití razítka pracovníky finančního úřadu v rozporu se zavedenou praxí nemůže jít k tíži stěžovatele.

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že stěžovatel předložením kopie plné moci ze dne 5. 9. 2005, označené razítkem finančního úřadu prokázal, své zastoupení L. P. Za dané situace se zdejší soud již dále nezabýval tím, zda byla správci daně doručena i plná moc pro K. B.; i kdyby tomu tak nebylo, měly být zásilky určené stěžovateli doručovány jeho zmocněnci L. P. Doručení platebních výměrů na daň z přidané hodnoty a na daň z příjmu stěžovateli za výše uvedená zdaňovací období fikcí podle § 17 odst. 5 daňového řádu proto nebylo účinné; přitom ze spisu není zřejmé, že by vůbec byly stěžovateli předmětné platební výměry doručeny. Stěžovatel tím pádem nemohl být v prodlení s placením daní a platební výměry na úroky z prodlení proto neměly být vydány.

Na základě všech shora uvedených důvodů shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou a napadený rozsudek městského soudu pro nezákonnost zrušil. Současně zdejší soud konstatuje, že již v řízení před městským soudem mělo být rozhodnutí žalovaného zrušeno. Nejvyšší správní soud proto podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil kasační stížností napadený rozsudek městského soudu, věc mu však nevrátil k dalšímu řízení, neboť podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. současně zrušil žalobou napadená rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze, jakož i platební výměry na úroky z prodlení vydané Finančním úřadem v Říčanech. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. se věc vrací žalovanému

k dalšímu řízení, v němž je podle odst. 5 téhož ustanovení vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.

Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o věci rozhodl, a proto musí rozhodnout o náhradě nákladů celého soudního řízení. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., má úspěšný stěžovatel právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl; tj. proti žalovanému. Tyto náklady jsou tvořeny částkou 7500 Kč za zaplacené soudní poplatky (2000 Kč za žalobu, 3000 Kč za kasační stížnost proti rozsudku sp. zn. 11 Ca 393/2009 a 2500 Kč za nynější kasační stížnost, neboť od tohoto poplatku byl stěžovatel usnesením ze dne 27. 7. 2012, č. j. 2 Afs 42/2012 – 21, částečně osvobozen). Ohledně nákladů zastoupení soud vycházel z toho, že v žalobním řízení zastupoval stěžovatele nejprve advokát Mgr. Hynek Sekyrka a poté advokát JUDr. Filip Princ. Bylo provedeno osm úkonů právní služby (převzetí a příprava věci, poprvé Mgr. Sekyrkou, podruhé JUDr. Princem, podání žaloby, dvou kasačních stížností a účast zástupce na jednáních soudu ve dnech 16. 12. 2010, 14. 2. a 24. 4. 2012) v celkové částce 16800 Kč podle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Soud dále přiznal náhradu hotových výdajů, která činí podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu 300 Kč za jeden úkon; celkově tedy 2400 Kč. Ani jeden ze zástupců stěžovatele nedoložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty. Advokát JUDr. Filip Princ sice ve vyjádření ze dne 8. 6. 2012 uvedl, že je plátcem DPH, osvědčení o registraci však nepředložil. Celkem tak náklady řízení tvoří částka 26 700 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit stěžovateli v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. září 2012

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu